

udøve nogen Indflydelse. Nærværende Udvalg skal derfor henholde sig til de almindelige Bemærkninger, hvormed den foregaaende Betænkning er indledet, og saaledes anbefale det til Regeringens og Revisionens vedvarende Opmærksomhed, at der virkes hen til:

at den fornødne Overensstemmelse mellem det almindelige Statsbogholderi og de enkelte Ministeriers specielle Bogholderier fuldstændig gennemføres,

at Regnskabsformen nøiagtig slutter sig til de enkelte Conti i Finantsloven, og, hvor de specielle Poster i en samlet Conto ere forpligtende, til hver enkelt Post,

at Regnskabernes Afslutning skeer saasnuart, som muligt, efter Regnskabsaarets Udløb, og, saavidt gjørligt, samtidigt for de forskjellige Regnskaber,

at Regnskabsperioden for de forskjellige Regnskaber bliver den samme, hvor ikke meget overveiende Grunde maatte paabyde en enkelt Undtagelse, og

at der tilveiebringes klar Gjemmel for de enkelte Tilfælde, hvor undtagelsesviis et Regnskabs Overskud ikke ved sammes Afslutning skal indbetales i den almindelige Statskasse, men som særegen Kassebeholdning overgaae paa næste Regnskab, til Anvendelse uden ny Bevilling.

Udvalget troer imidlertid at burde udtale, at der for Tilveiebringelsen af en eensartet og overskuelig Regnskabsform er udrettet ikke saa lidt af selve Regeringen, og at Rigsdagen har Grund til at være tilfreds med den Indvirkning, ogsaa Statsrevisionen directe og indirecte har haft derpaa. Den videre Udvikling af denne Sag vil lempeligst kunne skee ved selve Administrationens egen Virksomhed og ved den stadige Bærelsvirkning mellem samme og Statsrevisionen, uden nogen directe Indgriben fra Rigsdagens Side. Skulde denne Samvirken til det fælleds Maal i den seneste

Tid have lidt nogen Afbrydelse, tør det forudsættes, at Marsagen dertil nu kan anses som bortfalden.

Den ovenfor paaapegede Mangel af en det hele Revisions- og Decisionsvæsen med Hensyn til Statsregnskaberne ordnende Lovgivning giver de gennem Praxis udviklede Præcedenter en forhøiet Betydning. Udvalget har derfor saa meget mere anseet det for sin Pligt, at undersøge de herhen hørende Spørgsmaal en fornyet Overveielse, som Decisionen af det eneste Regnskab, som ved Rigsdagen har fundet sin Afgjørelse, fandt Sted ved Slutningen af en langvarig og byrdefuld Session, og under Forhold, som ingenlunde vare gunstige for en udtømmende Behandling, hvorfor det ogsaa fra alle Sider blev udtalt, at den da fulgte Fremgangsmaade, hvorimod der fremkom flere Erindringer, ikke skulde være præjudicerende for Fremtiden. Mod Bigtigheden af selv det mindste Bidrag til en klarere Udvikling af en saadan Praxis kan det ikke indvendes, at Behandlingen af den største Deel af Statens Indtægter og Udgifter ved Indførelsen af en Fælledsforfatning vil komme til at gaae over til andre Institutioner; thi selv aaseet fra, at Revisionen og Decisionen af alle de Regnskaber, som slutte sig til de Finantslove, der allerede ere eller fremdeles endnu maatte blive bevilgede af den danske Rigsdag, selvfølgelig i hele deres nuværende Omfang ville forblive under samme, (altfaald kun med dens udtrykkelige Samtykke kunne udsaaes Rigsdagen), og selv aaseet fra, at alle Kongeriget's særlige Indtægter og Udgifter ogsaa fremdeles ville være at behandle overensstemmende med Grundloven, vil al den ved Finantslagernes Behandling indvundne Erfaring komme til at gaae i Arv ogsaa til de Institutioner, som for en Deel maatte komme til at afløse Rigsdagen, og komme til Nytte, selv om Revisions- og Decisionsvæsenet ved en organisk Lov maatte være overdraget til en særlig Indretning, hvis Oprettelse —